

# В гурті й пісня в лад іде

Анатолій Григорук

Як поприходять усі з роботи, та упораються по господі, та повечеряють, любо тоді посидіти якусь часину проти місяця на причілку, поговорити про те, чим день видався цікавий. А то й — під гарний настрій — поспівати.

Пісню в родині Бубликів люблять однаково що малі, що великі. І перший заспівувач у них — дідусь. Бува, сидить він нищечком на краю лави, бо взагалі натурою мовчакуватий, слухає, усміхаючись у вуса, про що інші гомонять. А коли розмова дійде кінця і попримовкають усі, дідусь кашляне спроквола і впівголоса, ніби дослухаючись до самого себе, заведе:

Місяць на небі, зіроньки сяють,

Тихо по морю човен пливе...

Бабуня лукаво позирне на дідуса, звичним рухом поправить хустину на голові й високим, на диво молодим голосом підхопить:

В човні дівчина пісню співає,

А козак чує — серденько мре.

Два останні рядки дружно повторюють усі гуртом: і дідусь з бабуньою, і тато з мамою, і Мар'янка з Дениском. Пісня мужніє, повниться силою, і Денискові починає здаватися, ніби її зачаровано слухають цибаті мальви під вікнами, буйне віниччя на погрібні, вишняк край городу, навіть сонні ворони у своїх чорних, ледь видимих у півті гніздах. Він починає так старатися, що завершальні слова пісні кінчає пізніше за інших, на ноті високій і навіть писклявій.

— Ми співали, нам і спасибі, — каже, перевівши дух, дідусь.

— Щира пісня гріє краще за кожуха, — нехотя підводиться з лави бабуня.

— В гурті пісня завше в лад іде, — зауважує тато.

— От тільки Денис півня пустив, — раптом кидає Мар'янка.

— Якого ще півня! — обурюється Дениско. — Завше ти вигадуєш!

— Мальованого! Всі кінчили, а ти нявчиш, як кіт, що його за хвоста смичуть.

— Годі вам, зведенюки! — примирливо усміхається дідусь. — Кажуть: не співається пісня без заспівувача. Але є й інша приказка: не той молодець, що починає, а той, що кінчає. Ти, Дениску, кінчив останнім. От і вважай, що вчинив, як справжній молодець.